

SOCIALE DAG

Vrijdag 8 april 2011

IGO Leuven

Aarschotsesteenweg 212
3010 Leuven

Groepswerk:

Stijn Schoeters, Jonas Van Vlasselaer,
Matthias Peigneur, Thomas Van Dijck,
Merijn Strobbe

Hoofdstuk 1: de instelling

De instelling "IGO Leuven" bestaat al veel langer dan je op het eerste gezicht zou denken. Het is een instelling die gegroeid is uit de "Intercommunale Leuven" die stilaan een zelfstandige organisatie is geworden. Sinds 1976 was de organisatie bekend onder de naam "Opbouwwerk Interleuven" maar na 1995 veranderde de organisatie van naam. IGO staat voor Intergemeentelijk Opbouwwerk.

IGO is dus een hulpstructuur voor gemeenten en OCMW uit het arrondissement Leuven. Ze doet vooral aan projectontwikkeling en dienstverlening. De organisatie is zeer flexibel in haar werkgebied en speelt dan ook een belangrijke rol op alle vlakken van de samenleving in het arrondissement: milieu, cultuur, welzijn, recreatie en natuur.

De organisatie lijkt zeer weinig naambekendheid te hebben, wat niet strookt met de hoeveelheid werk die haar werknemers dagelijks verrichten. Deze activiteiten kunnen gaan van milieu- en natuurbeheer tot monumentenzorg en ruwbouw. Ook de locaties waarop deze werken plaatsvinden zijn gevarieerd, in de binnenstad monumenten onderhouden of ergens op het platteland een bos beheren. Al deze dingen, die de meesten onder ons vanzelfsprekend achten, behoren tot het werkdomein van IGO Leuven. IGO springt daar bij waar de gemeente en het OCMW in de problemen komen vanwege een personeelstekort. Doordat IGO op deze verschillende domeinen projecten opzet en realiseert, ontstaat er een netwerk van samenwerking tussen gemeenten onderling en verscheidene organisaties waaronder milieuverenigingen, sociale partners, VDAB en zelfs de inwoners.

De werknemers van de organisatie zijn meestal laaggeschoolden, ouderen of mensen van allochtone herkomst vanwege het sterk sociaal geëngageerde karakter van de instelling. Ze zorgt voor werk voor mensen die werk nodig hebben, en is daar zelfs vrij goed in. Toch zijn er ook enkele werknemers die dit soort werk doen omdat ze het graag doen.

Zoals reeds vermeld speelt natuurbeheer een grote rol in het actiedomein van IGO Leuven. De regio waarin de organisatie werkt is immers een redelijk landelijk gebied waarin er veel nood is aan bosbeheer en bermonderhoud. Dit was dan ook de tak waarmee we tijdens de sociale dag in aanraking kwamen. We zouden een dag meedraaien met een team dat de omgeving en de berm van een kerkhof in Butsel moest "behandelen" om zo kennis te kunnen maken met de instelling alsook de werknemers zelf.

Hoofdstuk 2: de activiteiten van de dag

Vooraleer we konden beginnen aan onze "shift" bij IGO moesten we op de werksite zien te geraken. Deze was gelegen op het kerkhof van Butsel. Vanwege het mooie weer besloten Jonas en Stijn met de fiets te gaan en de rest zou met de auto afgezet worden. Bij aankomst bleek er nog niemand te zijn maar na enkele minuten wachten kwam er dan toch een wagen aangereden. De verantwoordelijke, Jean Witvrouw, schudde ons de hand en deelde vooreerst onze bescherming uit:

handschoenen en een werkhelm met geluidsdempers. Na een korte kennismaking en inleiding tot de instelling en het doel van de dag opende hij het hek en konden we beginnen. We moesten de houtkant rond het kerkhof helpen uitdunnen. Dit was een nodig karwei omdat de exoten onder de bomen zoals de Amerikaanse vogelkers, ook wel "Bospest" genoemd, Acacia en Amerikaanse eik de inlandse soorten verdringen. Er wordt geijverd om deze inlandse soorten een kans te geven door de invasieve exoten te verwijderen uit de houtkant. Na nog een snelle tip over het herkennen van de Amerikaanse vogelkers (men zegt dat geen enkele boomsoort zo vreemd ruikt als deze) konden we aan de slag.

We werden in twee kleine groepjes gesplitst maar moesten ongeveer hetzelfde werk doen. Zelf mochten we vanzelfsprekend geen kettingzagen gebruiken. Wij versleepten dan maar de afgezaagde takken naar een hoop zodat we ze later op de dag makkelijk en snel zouden kunnen verhakselen. We moesten steeds uitkijken voor bomen die geveld werden terwijl we probeerden om een glimp op te vangen van Jean Witvrouw die als enige "klimmer" op de site zijn job uitoefende. Zelf mochten we na een tijd ook mee helpen om een enorme boom neer te halen door met alle macht aan een spanningskoord te hangen. Toen de boom mee begon te geven kwamen we echter al snel tot de conclusie dat we in de gevarenzone stonden en het op een lopen moesten zetten. Of zo leek het toch te zijn op het moment zelf.

Na een korte pauze waarin we even konden uitblazen en wat meer kennis konden maken met het team, konden Merijn en Stijn al beginnen met het verhakselen. Na een uitleg over de veiligheid en de werking van de reusachtige verhakselaar konden we onder het wakend oog van Rudy aan de slag met het gevaarte. Even later werden we naar de andere kant van het veldje geroepen omdat er een journalist was komen opdagen na een uitnodiging door IGO zelf. Hij zou voor "Het Nieuwsblad" een kort stukje schrijven over het initiatief van de Sociale Dag van onze school en kwam daarvoor een kijkje nemen.

De onderbreking duurde echter niet lang en al snel waren we weer in de weer met takken en stammen. Het verhakselen bleek echter al snel vlotter te gaan en na een tijdje kwamen ook Jonas, Mathias en Thomas mee helpen. Zo hadden we al snel één van de zijden van de begroeide berm ontruimd en verhakseld en werd het tijd voor een middagpauze. Hierbij kregen we de mogelijkheid om, in plaats van onze eigen boterhammen, een bestelling te laten afhalen bij de lokale frituur. Hier maakten we vanzelfsprekend gretig gebruik van. Een snelle maaltijd later konden we weer aan de slag. We hadden bijna heel de noordelijke kant van het kerkhof ontruimd en moesten dus enkel nog verhakselen. Wederom keek Rudy waakzaam toe en hielp natuurlijk zelf ook ijverig mee. Ook kregen we bezoek van Mevr. Vallons en later ook van Mevr. Strumane die kwamen kijken hoe we het er van af brachten. We maakten even tijd voor een groepsfoto en gingen dan terug aan de slag.

Al snel naderde het einde van de werkdag en hadden we zo goed als al het verzamelde hout in het noordelijke veldje van het kerkhof verwerkt. Wel merkten vooral Jonas en Stijn dat het misschien een beter idee was geweest om lange mouwen te dragen. Hun armen zaten volledig onder de schrammen. Toch beklaagden ze het zich niet vanwege het mooie weer dat we de hele dag gehad hadden, het was schrammen oplopen of stikken. De dag zat erop en na een kort afscheid van de crew trokken we huiswaarts. Dit was wellicht de meest boeiende en actiefste schooldag die we ooit hadden meegemaakt.

Enkele dagen later kregen we meteen ook een mededeling dat we met onze Sociale Dag in de krant stonden. Hieronder hebben we dit artikel bijgeleverd.

Vijf leerlingen helpen bij het onderhoud van de houtkanten. © Igo

Laatstejaars Sint-Jan aan de slag op kerkhof

BOUTERSEM

Vijf zesdejaarsleerlingen van het Sint-Janscollege in Meldert (Hoegaarden) kozen voor 'stage' bij de milieuploeg van Igo Leuven: voor het onderhoud van houtbermen aan de begraafplaats van Butsel

Elke jaar kiezen de zowat zestig leerlingen van het zesde en laatste jaar van het college voor een sociale dag. Groepen van telkens een vijftal leerlingen trekken eropuit om een handje toe te steken bij sociale organisaties. Dat kan gaan van hulp bij Poverello, in een rusthuis, in de kringloopwinkel of zoals in Butsel (Boutersem) bij de Milieudienst van de sociale werkplaats van Igo Leuven. 'Voor ons is het een vorm van sociale vorming waarbij we heel veel kunnen opsteken over de activiteiten die er in instellingen geleverd worden. Op die manier krijgen we ook ook levensvisie en kunnen we ons zelf nuttig maken. Noem het een soort stage', klinkt het bij de leerlingen die de houtkanten rond

het kerkhof in Butsel mee onderhouden. Ze waren er samen aan de slag met de Intergemeentelijke Natuur- en Landschapspoeg (INL) van Igo. De leerlingen die de ploeg van Igo versterkten waren Matthias Peigneur, Marijn Strobbe, Jonas Van Vlasselaer, Thomas Van Dijck en Stijn Schoeters. Jean Witvrouw van Igo Leuven was de supervisor. Rond het nieuwe kerkhof van Butsel werd eerder een brede houtkant aangeplant. Die vraagt regelmatig onderhoud. Voor het achterste gedeelte van het kerkhof koos de gemeente voor een natuurgericht beheer met een geleidelijke onvorming naar een streekeigen houtkant. Vooral de Amerikaanse vogelkers begint te overheersen. Al de exotische planten moeten er uit. De afgezaagde stompjes worden bewerkt met een product om heruitlopen te voorkomen. Voor Igo is dit een alledaagse klus. Dat kan niet gezegd worden van de leerlingen die dit keer met de hand moeten werken. Op het eerste zicht genoten ze wel van hun keuze. (FG)

Hoofdstuk 3: individuele evaluatie

Hieronder geven we elk afzonderlijk onze mening over de activiteiten van de Sociale Dag bij IGO Leuven. Over het algemeen kunnen we toch zeker stellen dat deze dag een leerrijke en boeiende ervaring was. Het zette de sociale stichting IGO in een ander daglicht dan we misschien verwacht hadden en bood een kijk op een ander spectrum van werk en maatschappij waarmee we op het eerste gezicht niet vaak in contact komen.

❖ **Matthias Peigneur, 6 Economie-Moderne Talen**

Naar jaarlijkse traditie organiseerde de school ook dit jaar een sociale dag voor de laatstejaars. Ik mocht voor een dag meedraaien met de arbeiders van IGO Leuven, een sociale werkplaats die mensen tewerkstelt die iets moeilijker aan de bak kunnen komen op de arbeidsmarkt.

Die dag werden de bomen en struiken rond het kerkhof in Butsel gesnoeid. In de voormiddag bestond mijn taak eruit om alle gesnoeide takken en hout te verzamelen en na de middag hielden we ons bezig met het verhakselen van het hout. 's Ochtends kregen we het bezoek van een journalist van 'Het Nieuwsblad' en nadien kregen we de gelegenheid om zelf vragen te stellen aan de arbeiders. Door het warme weer die dag was het heel aangenaam om buiten te werken en het werk op zich vond ik ook heel leuk om te doen. Wat me ook opviel, is dat de sfeer onder de arbeiders erg goed is. Er werd veel gelachen en er werden vele grappen met elkaar uitgedaald.

Ik wist voor deze sociale dag niet dat er zoiets bestond als het IGO. Ik ben blij dat ik met een instelling als deze heb kunnen kennis maken. Ik ben van mening dat er meerdere van deze instellingen zouden moeten bestaan. Ik vind het heel mooi dat er zulke organisaties bestaan die deze mensen van de werkloosheid afhelpen, zonder dan zelf grote winsten op te strijken.

Ik vond het in ieder geval een geslaagde dag en raad de school aan om IGO in de toekomst ook zeker op de keuzelijst te houden.

❖ **Jonas Van Vlasselaer, 6 Moderne Talen-Wetenschappen**

Op 8 april 2011 organiseerde het Sint-Janscollege Meldert zoals gewoonlijk een sociale dag. Ik koos om nog met vier anderen te gaan werken op het kerkhof van Butsel. We werden onthaald door de verantwoordelijke ter plaatse, Jean Witvrouw, die ons een inleiding gaf: wie ze zijn, wat ze doen, ... Het was een heel sympathieke man, die heel blij was om ons te zien. Dit gaf me genoeg energie om erin te vliegen en hem zeker niet teleur te stellen. Ik snapte ook niet waarom IGO een sociaal project was, maar na de voorstelling snapte ik het. IGO werkt namelijk voornamelijk met laaggeschoolden, allochtonen en ouderen. Zo krijgen deze mensen ook de kans om te werken en hun steentje bij te dragen aan de maatschappij. En we werkten natuurlijk ook op een openbare plaats: niemand anders zou deze bomen en struiken verzorgen als IGO er niet was.

Doordat ik het doel en vooral het nut van IGO nu kende stond ik nog meer te popelen om te beginnen. Lang moest ik hier ook niet op wachten. Eerst een korte kennismaking met de werkgroep, ik kreeg direct een heel aangenaam gevoel, het waren allemaal heel sympathieke mensen.

In de voormiddag verzamelde ik vooral takken, dit deed ik samen met een man van Irakese afkomst. Het was zeer leuk om met hem te werken; hij legde alles wat we deden uit, hij deelde zijn kennis met de bomen die er stonden, ... Het was heel aangenaam dus vloog de voormiddag ook voorbij. Ook de zon kwam stilletjes kijken, hierdoor was ik ervan overtuigd dat de namiddag minstens even leuk ging worden.

Het was een traditie om vrijdagmiddag frietjes te gaan halen in de frituur en wie zijn wij om deze traditie te verbreken? Na deze onverwachte maar zeer lekkere maaltijd ging ik terug aan het werk, nog steeds met veel zin. Omdat de meeste takken verzameld waren, was het nu tijd om te hakselen. Dit deden we met een andere man die dankzij IGO terug uit een financiële put was gekropen. Een heel aangename man om mee samen te werken, net zoals heel het team die dag. Al vlug was het vier uur en zat onze dag erop, zelfs met een beetje tegenzin stopte we met werken en namen we afscheid van het "IGO-werkteam".

Als ik 's avonds even terugblikte op deze dag vond ik enkel positieve herinneringen. Ik kon me geen betere sociale dag inbeelden, met dit prachtig weer *mogen* buitenwerken, contact leggen met mensen ... . Ik heb op vele aspecten dingen bijgeleerd en kijk nu op een andere manier naar dit soort werk. Het is echt een heel mooi project, IGO. Gedurende de hele dag hing er een aangename sfeer, wat het niet erg maakte om hard te werken! Als ik ooit nog eens de kans krijg, zal ik zeker niet twijfelen om nog eens een dagje met IGO mee te draaien.

❖ **Stijn Schoeters, 6 Moderne Talen-Wetenschappen-Wiskunde**

Zoals elk jaar weer stond er een "Sociale dag" op het programma. Wat dit precies in zou houden wist ik niet echt op voorhand maar de bedoeling werd al snel duidelijk. We zouden moeten werken met een sociale instelling en kregen hiervoor de keuze uit verschillende organisaties. Inbegrepen waren een resem ziekenhuizen en enkele andere liefdadigheidsorganisaties zoals Poverello en zelfs de Kringloopwinkel.

Ik besloot echter samen met vier anderen te werken met IGO Leuven, een organisatie waarvan ikzelf nog nooit had gehoord. Zelf had ik gedacht aan weer de "zoveelste milieuorganisatie" in de lijn van Natuurpunt maar dit bleek toch enigszins af te wijken van de realiteit. IGO Leuven werkt met mensen die moeilijk werk vinden zoals laaggeschoolden, ouderen en allochtonen. Ook houdt ze zich niet enkel met "bermonderhoud" bezig maar bijvoorbeeld ook met monumentenzorg en dergelijke taken. Kortom: werk dat maar al te vaak onderschat wordt en niet gewaardeerd lijkt te worden. De impact van een dergelijke organisatie is dus veel groter dan ik mij had voorgesteld. Ook mooi is dat IGO de werknemers helpt in plaats van zelf met de winst te gaan lopen zoals bij veel conventionele bedrijven en organisaties het geval is.

Het werk met het team verliep in wezen zeer vlot en zonder problemen. Vanwege het mooie weer en de mooie omgeving zat er wel wat sfeer in de groep. De werknemers hadden duidelijk wel enig plezier in hun werk op een dergelijke zonovergoten dag. We konden de werknemers ook vragen stellen en kwamen te weten dat dergelijke organisaties mensen echt helpt om uit de put te geraken. Het is kortom een enorm mooi initiatief en moet dringend meer aandacht en gevolg krijgen.

❖ **Thomas Van Dijck, 6 Economie-Moderne Talen**

Ik vond het een zeer leerzame ervaring om te mogen werken bij IGO. Het was veel zwaarder werk dan ik eerst had gedacht, vooral het snoeihout naar de hakselaar dragen was zwaar.

Gelukkig kregen we op tijd pauze zodat we op adem konden komen.

Met de mensen daar praten was zeer interessant. Ze waren zeer vriendelijk en antwoordden zonder problemen op vragen.

Dankzij deze ervaring weet ik wat het betekent om heel de dag buiten in de zon te moeten werken, gelukkig regende het niet. Wat deze mannen soms moeten verduren is wel heel zwaar. Ook vind ik het een mooie ervaring omdat het initiatief goed is, mensen uit de put helpen en tegelijkertijd de natuur beheren.

Ik zou het werk niet heel mijn leven kunnen volhouden, vooral niet elke dag snoeien, maar als ik het nog eens een dag mocht gaan doen, dan zou ik het zeker doen.

❖ **Merijn Strobbe, 6 Latijn-Wiskunde**

Persoonlijk vond ik het een zeer leuke ervaring. Misschien zelfs het leukste van alle keuzes, natuurlijk weet ik niet goed wat de andere groepen moesten doen. Wij hebben heel de tijd buiten op een begraafplaats gewerkt. Thuis werk ik ook geregeld buiten in de tuin, daarom dat dit ook mijn eerste keuze was. Bovendien hadden we nog geluk met het weer. Het was stralend weer, waardoor het werk eens zo vlot ging. De sfeer zat er direct in! Je zou denken dat takken versleuren en verhakselen misschien eentonig werk is, maar daar had ik (en volgens mij de andere leerlingen) helemaal geen last van. Ik denk dat dit voornamelijk kwam doordat we direct opgenomen werden in de groep. We hadden niet gevoel dat we gepusht werden. Iedereen werkte hard zonder echt het gevoel te hebben van te werken. In het begin was het even wennen om met de hakselaar te werken. Gelukkig werden we zeer goed begeleid waardoor we al snel plezier kregen in het zo rap mogelijk verhakselen van alle takken. Je ziet het: werken en plezier hebben kan samen gaan! Het is echt een aanrader voor volgend jaar en ik vermoed dat mijn medewerkers er net zo over denken.